

САДРЖАЈ

УВОД	2
НАСЛЕДНОПРАВНИ ПОЛОЖАЈ ДРЖАВЕ У УПОРЕДНОМ ПРАВУ	3
НАСЛЕДНОПРАВНИ ПОЛОЖАЈ ДРЖАВЕ У ЈУГОСЛОВЕНСКОМ ПРАВУ	5
Српски грађански законик	5
Закон о наслеђивању Србије из 1974. године и Закон о наслеђивању Црне Горе	5
Закон о наслеђивању Србије из 1995. године	7
Положај Републике Србије као законског наследника	7
ЗАКЉУЧАК	9
ЛИТЕРАТУРА	10

УВОД

У наци је уобичајно да се заоставштином без наследника означава она заоставштина кој не наследи ниједно физишко лице из круга законских наследника или, у правима у којима је то допуштено, коју не наследи ни уговорни наследник. Случај тзв. заоставштине без наследника јавља се: када је наследник неспособа или недостојан, када није доживео тренутак делације, када је завешталац негативним тестаментом искључио све законске и нужне наследнике из права на наслеђивање, када се сви наследници одрекну наслеђа, када је тестамент ништав, а нема законских наследника, односно када у завештању постављени или законом одређени законски наследници не могу или неће да наследе, а у тестаменту је постављен наследник под одложним условом или роком.

Вакантна заоставштина може се јавити у целини, дакле у случају када ниједан део заоставштине не припадне тестаментарним и законским наследницима, или делимично, тј. у случају када неки наследник наследи само део заоставштине, а остали део не припадне никоме.

Уколико заоставштина остане без наследника, начелно су могуће следеће алтернативе: заоставштина се сматра ничијом ствари, што доводи до могућности оригинарног стицања путем окупације, како од стране физичких, тако и од стране правних лица (од стране државе, феудалног господара, круне, црквр)

заоставштина припада држави као последњем законском наследнику, а на основу дериваивног стицања путем универзалне сукцесије.

Прва алтернатива се понекад у теорији дели на два правца:

вакантна заоставштина припада држави на основу њеног перспналног суверенитета.

вакантна заоставштина припада држави на чијој територији се налази, и то на основу ексклузивног права окупације.

У старијем римском праву био је прихваћен први систем. Заоставштина без наследника сматрала се *res nullius* и могла се стећи путем окупације и то уз једногодишњу државину. Од периода Царства у риму је било прихваћено друго решење, посебно путем тзв. кадукарних закона.

Заоставштина без наследника припадала је држави, уз неке изузетке када су оставиоци били војници или монаси, и то у почетку државној благајни, а касније императоровој благајни.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com